

CENTENARI

«Guerra i propaganda» a Figueres

La presentació del llibre tindrà lloc a la biblioteca Fages de Climent demà al vespre

Marc Estarriola, Figueres. La biblioteca municipal Fages de Climent de Figueres acollirà demà la presentació del llibre *Guerra i propaganda* sobre el Comissariat de Propaganda que va crear i dirigir Jaume Miravittles. Aquest acte s'emmarca dins el centenari del naixement d'aquest figuerenc el qual ha estat comprat, en importància, a Salvador Dalí. El llibre aplega una selecció de fotografies de l'arxiu gràfic del Comissariat de Propaganda (CPGC), amb un text introductor dels historiadors Josep M. Solé i Sabaté i Joan Villarroya.

A l'acte de presentació, presidit per l'alcalde de Figueres, Joan Armangué, hi intervindran els autors, l'historiador figuerenc Enric Pujol i l'editor del llibre, Enric Viladot, tot plegat a tres quarts de vuit del vespre.

El comissariat de propaganda

Creat a iniciativa de Jaume Miravittles poc mesos després de l'esclat de la Guerra Civil, el Comissariat de Propaganda fou un òrgan autònom de la Generalitat republicana que esdevingué fonamental per potenciar la moral de la ciutadania en temps de guerra i per projectar arreu del món la realitat catalana i la causa republicana.

Amb el concurs de qualificats

■ El llibre recull fotografies i informació del comissariat de propaganda

JAUME MIRAVITLLES. L'homenatjat en una fotografia de la seva joventut.

professionals de la comunicació i de les arts més variades, sovint adscrits a les avantguardes, el CPGC dirigit per Jaume Miravittles tingué una activitat frenètica en aquells tres anys de guerra i revolució. Les seves realitzacions plàstiques (cartellisme) i visuals (fotografia, cinema), la

seva intensa activitat editorial, les constants mostres d'agitació cultural endegades (teatre, música...) són un important element d'aproximació i coneixement de la societat catalana d'aquell temps, alhora que un potent altaveu internacional de la dignitat de la causa republicana

i de la qualitat de cultura de guerra catalana. En circumstàncies particularment adverses, el CPGC contribuï a situar Catalunya en el món contemporani, donant notícia de primera mà de la seva realitat i del seus anhels. En tant que organisme que coordinà i promogué els aspectes més creatius de la cultura de guerra, el CPGC fou també el centre de difusió de les activitats de la Generalitat republicana, tant a l'interior com a l'exterior.

Centenari Jaume Miravittles

Iniciat per l'Ajuntament de Figueres i obert a la participació –ara en fase de concreció– d'altres administracions públiques i entitats privades, el Centenari Jaume Miravittles es proposa contribuir a un millor coneixement de la vida i obra d'aquest figuerenc il·lustre que fou un dels personatges cabdals de la primera meitat del segle XX empordanès i català, i que en molts aspectes segueix essent encara gairebé un desconegut per a molts.

L'acte institucional del passat 18 de febrer a l'Ajuntament de Figueres, anomenat *Aniversari del centenari de Jaume Miravittles a Figueres*, i el descobriment d'una placa a la casa natal del carrer de Peralada, van donar el tret de sortida d'un centenari que concentrarà les seves activitats, que s'anunciaran en els propers mesos, en el darrer trimestre de l'any. Durant l'acte de celebració es van aplegar a la sala d'actes del consistori més d'un centenar d'amics i familiars. Amb tot s'ha nomenat Comissari del Centenari Miravittles al periodista Rafael Pascuet.

CASTELLÓ D'EMPÚRIES

Un total de 271 persones participaran a la cerimònia de la Copa del Rei

M.Estarriola, Castelló d'Empúries. Un total de 271 persones participaran a les cerimònies d'obertura i clausura que es celebraran en motiu de la final de la Copa del Rei de bàsquet en cadira de rodes, al pavelló poliesportiu de Castelló d'Empúries.

Seràn vuit les entitats que s'encarregaran de donar el tret de sortida i el punt final a aquest esdeveniment esportiu que organitza l'Ajuntament de Castelló d'Empúries i l'associació Mifas del 31 de març al 2 d'abril. Les entitats que hi participaran a les ce-

■ Divendres s'inicia l'exposició de fotografies sobre els 25 anys de Mifas

remònies són; Esbart Dansaire de Castelló d'Empúries, Escola de Dansa Jennifer Creighton, Cobla Els Rossinyolets, Animadores Cadaqués, Colla Gegantera de Castelló d'Empúries, Club Gimnàstica Rítmica Gemma i, finalment, l'Escola de Dansa Gim Body de Figueres.

Val a dir que aquest divendres a les sis de la tarda s'inaugurarà a la sala gòtica una exposició fotogràfica Club Mifas, 25 anys. Paral·lelament a tot això també s'han organitzat taules rodones sobre el bàsquet en cadira de rodes com a teràpia o competició o la cerimònia de clausura amb els Prínceps.

OPINIÓ | POLÍTICA MUNICIPAL | VÍCTOR Sánchez

El mossèn Caseponse, prevere

L'altre dia parlava de la Maïte Oliiva, que no és una figuerenca il·lustre però té grans projectes. La seva Metzina, fer periodisme sobre el periodisme, és una manera de tornar la cultura al poble. Diu que els il·lustrats del segle de les llums es varen apropiat de les eines que permeten dominar la cultura i que encara no les han tornat a la gent. De vegades aquest domini comporta una manipulació de la informació tan gran que obre la porta al feixisme. D'alguna manera és el que ens venia a dir l'altre dia un figuerenc, aquest cop sí, il·lustre, el doctor Narcís Oliveres, senador i descendent de can Subic, família catalanista i d'esquerres de tota la vida. Un article molt interessant en el que definia aquesta cosa del foment del odi. L'altre dia a la tertulia en J.B. em deia que de vegades faig servir massa alegrement aquest terme: li dius feixista a algú i ja l'has desarmat. K.O.

PERÒ A MI EM SEMBLA que nosaltres vivim en un univers cultural

que no acaba de reunir totes les condicions del feixisme però que manté un substrat, un pòsit molt gruixut. Encara no hem après que el primat que som, té tendència a projectar cap enfora tots el mals que té a dins. Que aquest mecanisme elemental funciona de forma eficaç. Que buscar un boc expiatori és molt humà. Com molt bé explicava el senador Narcís Oliveres els catalans som el boc expiatori dels espanyols. Som un boc fàcil perquè no s'hi torna. Estem amants. El «No passareu» d'Apel·les Mestres que va musicar en Josep Tero de l'Escala, és una cançó de perdedors clavats a la creu. De víctimes que eixuguen els pecats del món. No passareu...i si passeu.

Hi ha sempre aquesta porta oberta a un futur en què el just és clavat a la creu i finalment disfruta de la glòria. Està molt arrelat en

➤ «No ens agrada el present, no estem educats per gaudir-ne»

la nostra cultura aquest idealisme. No ens agrada el present, no estem educats per gaudir-ne. No, són molts segles d'ensenyar-nos que vivim en una vall de llàgrimes. De manera que per més bé que estem sempre tenim una culpa a punt de repartir, un anatema, una llufa per penjar, un futur gloriós per somniar, un no per dir ara, mentre esperem el moment de ser àngels. L'amic Moisès de Pablo ho relatava en aquest diari, dimecres passat.

És el nostre esport nacional, tenim una facilitat extraordinària de convertir en jueu el veí. Com que la nostra cultura no ens prepara per assumir les pròpies responsabilitats, com que no som agnòstics deixem que Déu procuri per tots i esperem que els nostres fills o nets arreglin les coses en el futur. Això es continua notant en l'educació del nostre país. L'escola ensenya a viure en el futur: el canvi climàtic i la fam del món i la pau en el món quan serem àngels. La Logse va ser una cosa així: volien un alumne que progressés adequadament, al seu ritme, ignorant, com el príncep Sidharta Gautama. Separat del món real competitiu i cruel.

Havíem de preparar un alumne que protegís la natura i dominés la informàtica. El príncep es convertí en Buda el nostre jovent practica el botellot. La Logse va fracassar per alguna cosa més que per manca de finançament, els progressistes deien que educar el jovent era la millor forma de transformar la societat... en el futur... quan serem àngels. L'educació ha estat, fins ara, deslligada completament de l'economia i de la realitat. Però no pot haver-hi una reforma cultural, és a dir, l'elevació social de les capes deprimides de la societat, sense una reforma econòmica precedent i un canvi en la posició social i en el món econòmic d'aquestes capes. Per això una reforma educativa no pot sino anar lligada a un programa de reforma econòmica, o més aviat el programa de reforma econòmica és precisament la forma concreta en què es presenta la reforma intel·lectual.

Dit d'una altra manera si a França s'aplica el contracte brosa hi haurà una degradació cultural per més que al pàrvuls els facin educació vial i per al bon consum. El títol universitari es degradarà com ja passa aquí. Aquesta i no pas una altra és una posició d'esquerres. En el nostre país la decisió més roja que s'ha pres en molts anys és el pacte nacional per l'e-

ducació. Per primer cop es trenca la dinàmica idealista i s'assumeix la responsabilitat de veure la societat tal com és: des dels seus horaris fins a les condicions de competitivitat a ultrança del mercat laboral que es troben els nostres fills quan acaben els estudis; en els que els hem preparat, tan eficaçment, per prevenir el consum de substàncies tòxiques.

Cosa molt útil especialment pels de les classes subalternes que no han tingut les mateixes oportunitats que els altres, vull dir els qui es poden permetre el luxe de ser àngels, tal com ens proposava Eugeni d'Ors, el nostre Xènius, cervell de la política cultural de la Mancomunitat, el nostre feixista més insigne, heroi que es proposava canviar el món. El Prometeu de Nou Encadenat. Si, el de la Ben Plantada, de Cadaqués, aquesta ànima que portem tan endins nostre. Tan del nostre cos. *Hábeas Corporativismus*. I per cert, quan me sóc enfilat fins al teclat, per escriure aquest article volia contarvos una rondalla típica del Vallespir que va recollir mossèn Caseponse, prevere, en el mateix llibre que parla del Ferrer de Figueres, el que tenia el mall i l'enclusa al carrer de la Jonquera i fou visitat tres cops pel dimoni i una per Sant Pere. Continuarà.